

СПРАВА №5243

Допит: Пайпер Голдштейн

— Це ваша перша справа про вбивство? — спитав він хрипко, діловито.

Через синю сорочку випирали натреновані м'язи грудей.

Не мало значення, як багато разів мене допитувала поліція, легше не ставало. Нерви були на межі. Вони завжди змушували мене почуватися брехухою, навіть коли я казала правду.

Я відкашлялася.

— Я займалася іншими справами.

Я хотіла б жити у світі, де мені не довелося б зустрічатися з наругою, але наруги я бачила забагато, навіть зважаючи на специфіку роботи. Я просто не очікувала, що Бауери колись будуть причетні до чогось такого жахливого.

— Як ви дізналися, що у справі стався прорив?

Я поглянула у двобічне дзеркало позаду нас. Хоч нас було двоє в кімнаті, я знала, що ми не одні.

— Мені сказала Клер.

Він підняв брови.

— Клер?

— Моя колега, — швидко відповіла я.

Важко було повірити, що минуло менше години звідтоді, як Клер увійшла до мого кабінету. Ми завжди приходили першими вранці, і я була впевнена, що вона зайшла, аби запитати, як минуло моє побачення напередодні, бо вона переймалася цим більше за мене. Вона була заміжня вже двадцять років і любила повчати мене життям. Та це повчання видавалися дивним, адже її подружнє життя, мабуть, було доволі нудним, якщо вона так переймалася моїм. У моєму особистому житті не було нічого, про що варто непокоїтися.

Очі офіцера свердлили в мені діри. Він хотів отримати більше інформації від мене, а я не хотіла говорити забагато. Він уперся ліктями в стіл і нахилився вперед.

— Що саме вона вам розповіла?

Мабуть, він новачок, бо я ніколи не бачила його раніше. У такому маленькому містечку, як Кларксвілл, навіть у поліцейських знайомі обличчя. Він відрекомендувався, коли увійшов до приймальні, але в мене голова паморочилася від шоку, тож я його не запам'ятала.

Я знизала плечима, нервово стискаючи кулаки під столом.

— Вона мало розповіла, але я зрозуміла, що щось не так, щойно Клер увійшла до кабінету.

Я тільки-но залогінілася на комп'ютері й упорядковувала файли на день. Клер просунула голову в двері ще до того, як я встигла допити першу чашку кави.

— Боже, дівчино, чому тобі просто не піти б на моє побачення замість мене? — Пожартувала я, та зрозуміла, що жарт не вдався, щойно побачила її обличчя.

Вираз її обличчя не мав і прояву пустотливості — він був неймовірно серйозним. В усіх нас бував такий вираз. Вираз, коли справа така жахлива, що ми знали: вона не дасть нам заснути. А якщо ми таки заснемо, то вона проникне в наші сни. Саме такі справи згуртовують соціальних працівників по роботі з дітьми.

— То ви зрозуміли? — У його голосі чулися недовіра, вагання, чи варто мені вірити.

Як же мене дратувало, що ми не в одній команді. Неможливо бути по інший бік закону і не почуватися злочинцем.

— Я зрозуміла, що трапилося щось серйозне, але й гадки не мала, що саме і з ким.

Я втретє поглянула на телефон, бажаючи, щоб він завібрував. Не те щоб мене заарештовано. Я могла піти, коли захочу, але не можна було піти і не справити враження, ніби я щось приховую.

— Що ви подумали, коли дізналися, що то родина Бауерів?

Я проковтнула емоції, що підступали до горла.

— Я сподівалася, що це нарешті дасть їм змогу отримати відповіді. Вони для мене як сім'я.

Він глянув на папери, розкладені перед ним.

— Тут сказано, що ви були першим соціальним працівником, призначеним для цієї справи?

Я кивнула, але відразу згадала, що мене записують.

— Так.

— Як усе відбувалося?

Як я можу описати, якими були останні два роки? Це була найскладніша справа в моїй кар'єрі, і вона закінчилася найгірше. Я сумнівалася в собі в безлічі різних моментів, питаючи, чи ухвалювала правильні рішення для кожного учасника справи — а раптом я помилилася? Що, коли є почасти і моя провина у цьому? Я глибоко вдихнула, намагаючись зібратися з думками.

— Годі було й мріяти про ліпший будинок для Джейні. Я працюю в органах опіки уже понад двадцять років, і поганих прийомних сімей багато. Багато прийомних батьків роблять це просто через гроші, тому для них їхні сім'ї як бізнес, але Бауери були одними з найліпших. Усе, чого вони прагнули, — це допомогти.

Очі наповнилися сльозами, і я не могла їх стримати, хоч і намагалася. Швидко витерла їх, соромлячись видатися йому м'якосердою.

— Вибачте. Просто все відбувається так швидко.

— Розумію, — сказав він.

Та я знала, що це не так. За всі роки я жодного разу не бачила копа, який плаче. Він почекав кілька секунд, перш ніж продовжити.

— Вам було б легше, якщо ми почнемо спочатку?

Не має значення, з чого ми почнемо. Легше все одно не буде.

РОЗДІЛ 1

Ханна Бауер

— А я не сварилася б. Я ігнорувала б його, поки він не перепросить, — сказала Обрі у своїй праведній і безкомпромісній манері, як це роблять усі неодружені люди, навіть не відриваючись від телефону.

Її очі були прикуті до телефону з того моменту, як ми увійшли до кімнати відпочинку в лікарні, її пальці ковзали по екрану з божевільною швидкістю.

Стефані та я одночасно закотили очі. Стефані останні десять хвилин виплескувала накопичене роздратування щодо свого чоловіка. Він розкидав свої брудні шкарпетки по всьому будинку, забував винести сміття, не прибирав свою чорну щетину в раковині після гоління. Вона просила його робити це. Та зрештою це зводилося до споконвічної суперечки, де він звинувачував Стефані, що вона його гризе, а вона звинувачувала чоловіка, що він не бере на себе відповідальність за домашнє господарство. Такі сварки добре відомі кожному, хто був одружений понад десять років. Їхня суперечка закінчилася великою сваркою.

— Він такий маніпулятор, коли сердиться. Веде мене дикими стежками, намагаючись повернути так, що це я винна, і, перш ніж я встигаю зрозуміти це,

вже прошу пробачення. Так відбувається щоразу. Це зводить мене з розуму, — продовжила Стефані, запишаючи в рот розігріту пасту.

— Бачиш, це те, про що я говорила тої ночі, — нам потрібні вихідні тільки для дівчат. Ми дуже давно не відпочивали разом, — сказала я.

Останнього разу ми зареєструвалися в готельному комплексі «Four Seasons» на вихідні та нічого не робили, тільки пили вино біля басейну і насолоджувалися СПА-процедурами. Мені дуже сподобався їхній пілінг для обличчя з папаєю, і я давно чекала на нього.

— Точно. Просто скажи, коли, — підхопила Стефані.

Один із наших колег, Карл, просунув голову у двері.

— Ви потрібні нам, дівчата.

Ми підскочили. За кілька секунд прибрали безлад, а виходячи за двері, вже обробляли антибактеріальною піною руки. Пост медичних сестер гудів — усі метушилися в очікуванні. Стефані увімкнула режим старшої медсестри і попрямувала до лікаря Холла. Вони удвох керували відділенням невідкладної допомоги як добре злагоджений механізм.

Я нахилилася до Карла.

— Що трапилося?

Він знизав плечима.

— Точно не знаю. Відомо тільки, що це покинута чи загублена дитина, і вона в дуже поганому стані. Швидка привезе її у супроводі поліції.

У мене звело шлунок. Лікування хворих дітей — це одне. А лікування поранених дітей — геть інша справа. Присутність поліції завжди сигналізувала про серйозні травми. Це була та частина моєї роботи, звикнути до якої неможливо. Я глянула на дошку, щоб перевірити, скільки із закріплених за мною палат мають вільні ліжка, і полегшено зітхнула, коли побачила, що

всі зайняті. Кнопка виклику ліжка №8 заблимала, і я пішла дізнатися, чого хоче Елоїза.

Це одна з наших постійних пацієнтів. Вона — вдова і часто зверталася до відділення невідкладної допомоги, бо була самотня. У неї ніколи не було нічого серйозного. Ця 81-річна жінка мала найліпший стан здоров'я серед усіх пацієнтів її віку, яких я колись лікувала. Однак щокілька тижнів вона приходила і переконувала, що вмирає. Цього разу вона скаржилася на пульсуючий біль у нозі і злякалася, що в неї утворився тромб.

Елоїза усміхнулася мені зі свого ліжка. Промінчики зморшок пролягли під очима. Вона жестом попросила мене підійти ближче. Я нахилилася, щоб обійняти її, як зазвичай. Знайомий запах ванілі, мускусу та дитячої присипки вдарив у ніс. Вона міцно стиснула мене, перш ніж відсторонитися на відстань витягнутої руки, і досі тримаючи мене за передпліччя.

— Привіт, люба. Я не хочу тебе турбувати, але прийшли вже бодай якісь результати аналізів?

Я заперечно похитала головою і нахилилася над її ліжком, щоб поправити крапельницю на стійці.

— Ми й досі чекаємо, коли надійдуть результати УЗО. Вибачте. Ймовірно, це займе ще кілька хвилин, бо сьогодні ввечері ми дуже заклопотані.

Наче за сигналом, нашу розмову перервав звук поліцейських сканерів. Елоїза визирнула з-за фіранки, намагаючись побачити поліцейських.

— Що там відбувається?

Я усміхнулась.

— Ви ж знаєте, що я не можу вам сказати.

Вона нахилилася вперед, намагаючись роздивитися ліпше.

— Дуже багато поліцейських. Чому їх так багато? Я в небезпеці?

— Із вами все гаразд. Я ніколи не дозволю, щоб із вами сталося щось погане. — Я поплескала їй по руці. За пухкою шкірою, можна було сказати, що вона знову зневоднена. — А вам, міс Сінг, — я грайливо пригрозила їй пальцем, — треба більше пити протягом дня. Казала ж вам про це вже не раз.

Вона опустила голову, але не змогла приховати усмішку, що торкнулася куточків її губ. Я перевірила її життєво важливі показники, відзначивши їх у мед-карті.

— Я чекатиму ваших аналізів і повідомлю, щойно щось дізнаюся. Домовилися?

— Домовилися.

Елоїза схрестила руки на грудях, влаштовуючись зручніше. Вона заплющила очі, і деякі промінчики-зморшки на її обличчі розгладилися. Якось вона сказала мені, що погано спить, коли сама, і щоночі боїться, що хтось увірветься в її будинок, поки вона спить. Не дивно, що вона потрапляла в лікарню лише вночі. Вона навіть не розплющила очей, коли це сказала.

— І подивися, чи зможеш дізнатися, що тут роблять усі ті поліцейські.

— Звісно, — відповіла я і пішла, щоб обійти інших пацієнтів, знаючи, що не зможу сказати їй, навіть якщо щось і з'ясує.

Ніч тягнулася довго — і було купа роботи, тож я змогла сісти перепочити лише о четвертій ранку. Налила собі чашку кави і залогінилася на комп'ютері, щоб почати заповнювати звіти, поки мала вільну хвилину. Стефані схопила стілець і сіла поряд.

— Ти щось чула про те, що сталося? — спитала вона.